

TIDIGARE BÖCKER AV GUNNAR KRANTZ

ALGER (MEDUSA 1986)

FALSKA LIV (MEDUSA 1987)

SUPERANGST (MEDUSA 1993)

1981 (MEDUSA 1994)

NOLLAD (OPTIMAL PRESS 1995)

NAZIBEATLES (OPTIMAL PRESS 1998)

CYKELHIPPIE (OPTIMAL PRESS 2003)

VÄNSTER VÄNSTER (OPTIMAL PRESS 2004)

PUNK PROVOCATEUR (OPTIMAL PRESS 2005)

SERIEMAGI – EN HANDLEDNING (OPTIMAL PRESS 2005)

VIN OCH VATTEN (OPTIMAL PRESS 2008)

STÖRSTA MÖJLIGA ALLVAR

© 2011 OPTIMAL PRESS OCH GUNNAR KRANTZ

OMSLAGSILLUSTRATIONER GUNNAR KRANTZ

GRAFISK FORM NICOLAS KRIZAN

FÖRSTA UPPLAGAN, OKTOBER 2011

TRYCK INTERPRESS, UNGERN

ISBN 978-91-85951-30-7

OPTIMAL PRESS, BOX 2408, 403 16 GÖTEBORG

INFO@OPTIMALPRESS.COM

WWW.OPTIMALPRESS.COM

GUNNAR KRANTZ

STÖRSTA MÖJLIGA ALLVAR

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

8	Förr i tiden
10	Målarskolan
14	Tryckeriet
22	Serier för vuxna
34	Alger
98	Vändningen
102	Uppbrottet
112	Fotografen
116	Målaren
120	Författaren
125	Falska liv
190	Politik
206	Sveavägen 1 mars 1986
220	Sista vändan
228	De svartklädda
240	Bohem
244	Steppingstone
255	Berlin – Malmö 1988
280	Självbiografi
307	Rock bottom
308	Mondo Love
318	Bild- och verkförteckning
319	Register
320	Vad hände sen?

SERIER, TEXTER & BILDER 83–90

FÖRR I TIDEN

Förr i tiden var världen annorlunda. Då var film bäst på bio och godis något man köpte en gång i veckan. Den största Coca Cola-flaskan var av glas och rymde 75 cl. Den räckte till en hel familj (om man nu inte bojkottade Coca Cola förstås). Systemet var stängt på lördagarna och folköl gick inte att köpa på söndagarna. Alla telefoner tillhörde Televerket. Alla rökte. Varsomhelst och närsomhelst. Serier var för barn. All stor konst skapades av män. Världen var uppdelad i Öst och Väst.

Förr i tiden inträffade för min del i början på 80-talet. Jag var en allvarlig ung man, som varken åt godis, drack sprit, tittade på amerikansk skräpfilm, dansade disco, drack Coca Cola eller närde en förbjuden önskan att äga en telefon formad som en Ferrari. Jag läste inte tantsnusk, dåliga deckare eller skräcklitteratur. Jag tyckte det var helt i sin ordning att i stort sett all kultur skapades av män. Det var inte könet det hängde på, utan kvalitén! Jag läste Strindberg och Sartre. Jag drack thé, åt knäckebröd och rökte Gula Blend.

Jag hade ingen TV. Ville jag se på film, gick jag på filmklubben. Gick jag på bio var det inte för att se kommersiellt skräp utan modern europeisk kvalitetsfilm. Tysk, italiensk, fransk. Fassbinder, Herzog, Truffaut, Fellini, Chabrol. Bara män förstås. Jag hade stora ambitioner. Jag skulle bli något. Förr i tiden fanns det bara en plats för en sådan som jag. Det var Stockholm. Jag flyttade dit 1983 för att gå på målarskola.

SERIER FÖR VUXNA

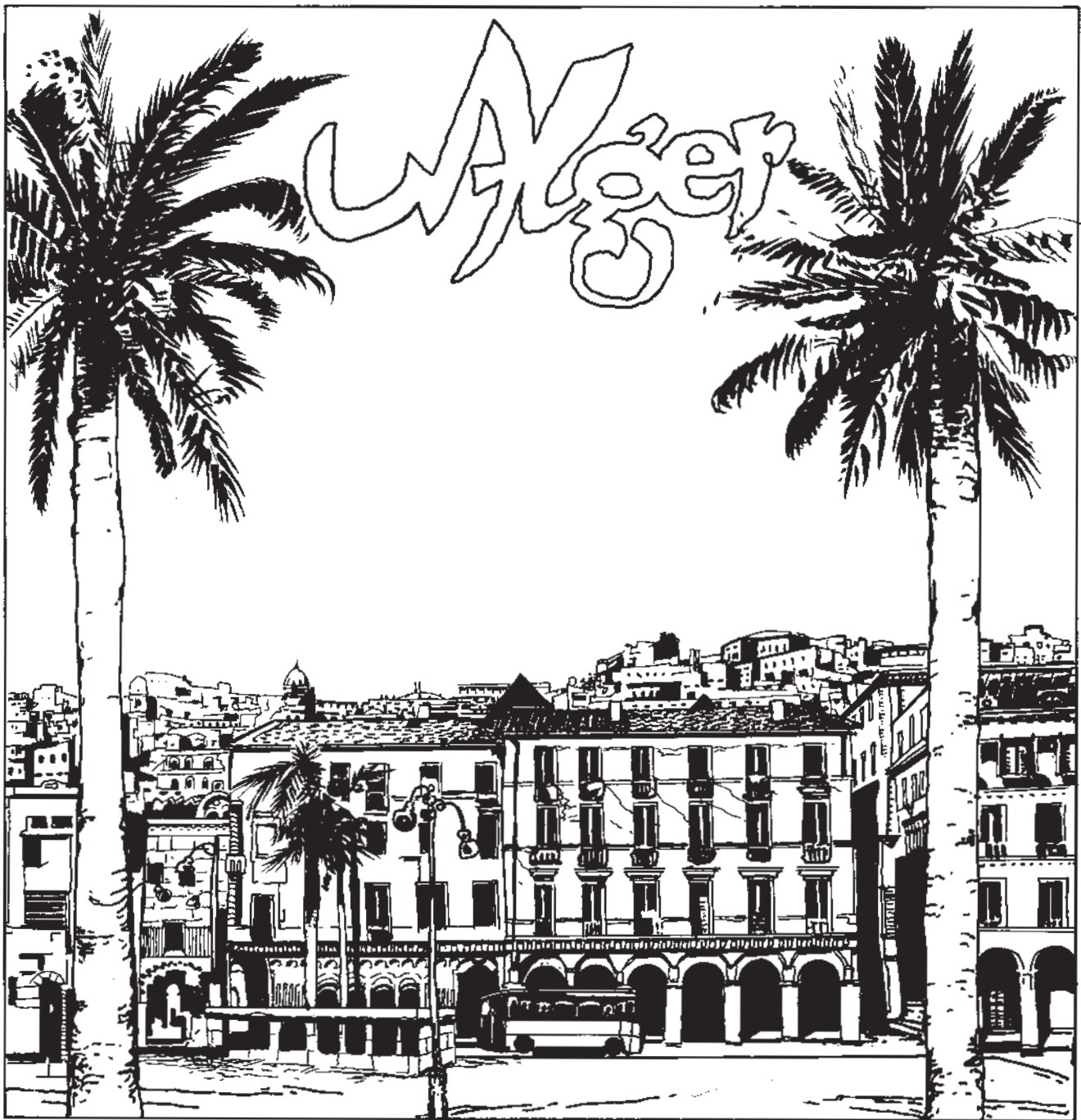

Johan Andreasson (ovan), serietecknare och redaktör samt Göran Ribe (nedan), redaktör, Epix 1985.

Förr i tiden läste alla barn serietidningar. Serier var något som bara fanns. Ungefär som en naturresurs. Man tryckte på en knapp på tryckeriet och så kom serierna ut genom tryckpressen. Serier var lättviktig underhållning för barn och barnsliga vuxna som inte orkade läsa riktiga böcker. Serier var fulla med våld, stereotypa könsroller och imperialism. Serier var fördummande slöläsning. Så tyckte alla! Lärare, bibliotekarier, Konsumföreståndare. Alla? Nej inte riktigt alla. En tapper liten skara höll populärkulturens fana högt. Från en stökig affärslokal på Katarina Bangata spreds den glättade populärkulturens glada budskap ut över landet. Där inne i den dunkla lokalen satt tre allvarliga herrar och skrev djupsinnigt om ankor, rymdvarelser, skurkar, pirater, banditer och cowboys. Mantrat de mässade var »Det finns bra serier också«. De hette Horst, Göran och Johan.

Första gången jag pratade med Horst Schröder var jag redaktör för Seriefrämjandets medlemsblad. Horst hade kommit ihop sig med större delen av Seriefrämjandets styrelse och skulle nu »gafiera«. Det var ett populärt uttryck bland science fiction-fans och betydde »getting away from it all«. Men först skulle han sälja ut sin stora seriesamling. Eftersom det var en så bra deal för medlemmarna, ville han ha in annonsen gratis. Den var på fyra helsidor. Jag ringde upp Horst och förklarade att det inte gick. Han suckade tungt i luren och sa: »Jasså är du emot mig också!« Sedan blev det tyst. Jag förbarmade mig och publicerade en brasklapp om den stora serieutförsäljningen.

Första gången jag träffade Horst, var på Bild & Bubblas redaktion på Katarina Bangata i Stockholm. Horst, Göran Ribe och Johan Andreasson delade på den heltidstjänst, som serieförlaget Semic Press finansierade. Semic var de kommersiella skräpseriernas näste. Horst hade köpt en påse skorpor och öppnade den med en smäll. Skorp-smulor spreds över hela redaktionen. Horst skrattade och överlät sopandet till Johan och Göran. Sedan tog han på sin bekymrade min och viftade med ett reklamblad. Det skulle distribueras med nästa nummer av tidskriften. Det var ett prenumerationserbjudande för en ny serietidning som riktade sig till vuxna läsare. Den hette Pulserande Metal och gavs ut av någon figur i Lund, som ingen i redaktionen någonsin hört talas om. Horst var mycket orolig. Han låg själv i startgroparna för ett liknande tidningsprojekt. Han hade pantsatt sin lägenhet för det. Så kom det där reklambladet nerdimpande på redaktionen. Det var lika bra att gå och hänga sig.

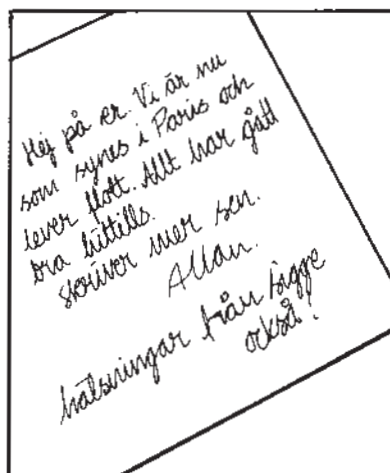

© KRANTZ '85

1

PARIS. 50-TALET.

Jaha... då var föräldra - hemmet lugnat för ett tag. Vad gör vi nu?

Letar efter ett hotell...

FOTOGRAFEN

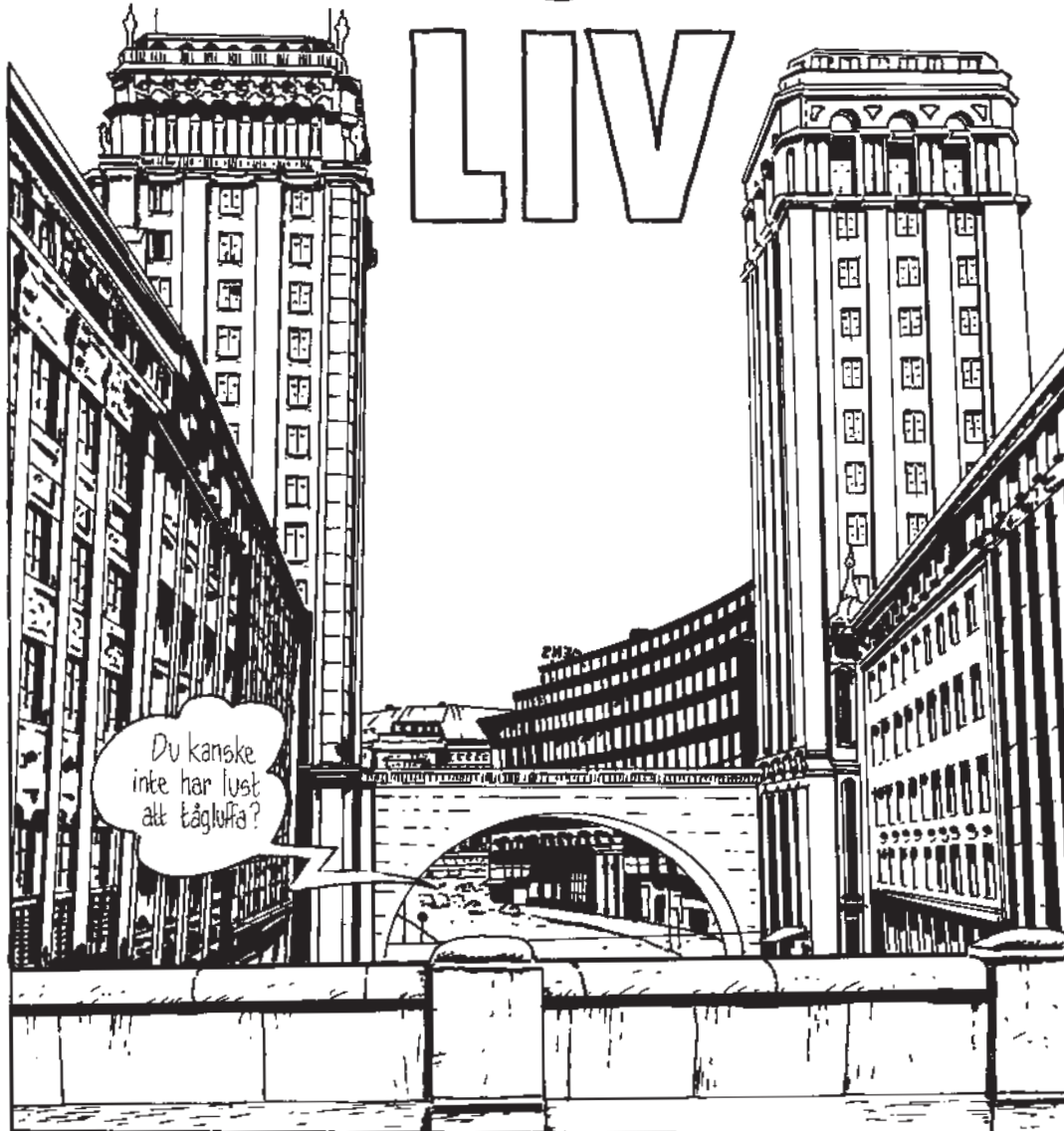
En dag gick jag förbi Schönherrns foto. I skyltfönstret fanns en kompakt liten kamera med fjädermotor. Halvformatskameran Canon Dial, som tog 72 bilder på en 36-rulle. Jag hade sett en likadan i tidningen ETC. Det blev två bilder på samma negativ. Jag köpte den och tog en provrulle. Filmrullarna framkallade jag inne i garderoben och i kollektivköket. Sedan inrättade jag ett primitivt fotolabb, med en lånad förstoringsapparat tillverkad i DDR. Bilderna blev därefter. Dåliga. Jag tänkte att om jag bara tog tillräckligt många bilder, skulle nog någon av dem bli bra. Jag tog massor av bilder. Den behändiga kameran följde med överallt. Under ett par år tog jag flera tusen bilder. En blev bra. Fotograferandet upptog allimer av min tid. Under Frankrikesresan gick jag mycket på bio. En ofta visad reklamfilm handlade om Canons nya systemkamera. Den var full av finesser »contre jour difficile« sa en mörk mansröst och så fick man se en snygg brud vid en pool. Jag började fantisera om att bli fotograf och äga en sådan kamera. Hade jag bara en sådan kamera, skulle de bra bilderna komma av sig själva. Kanske skulle jag träffa nya människor. Ge mig ut på långa resor. När staten genomförde folk- och bostadsräkningen 1985 angav jag »fotograf« som yrke.

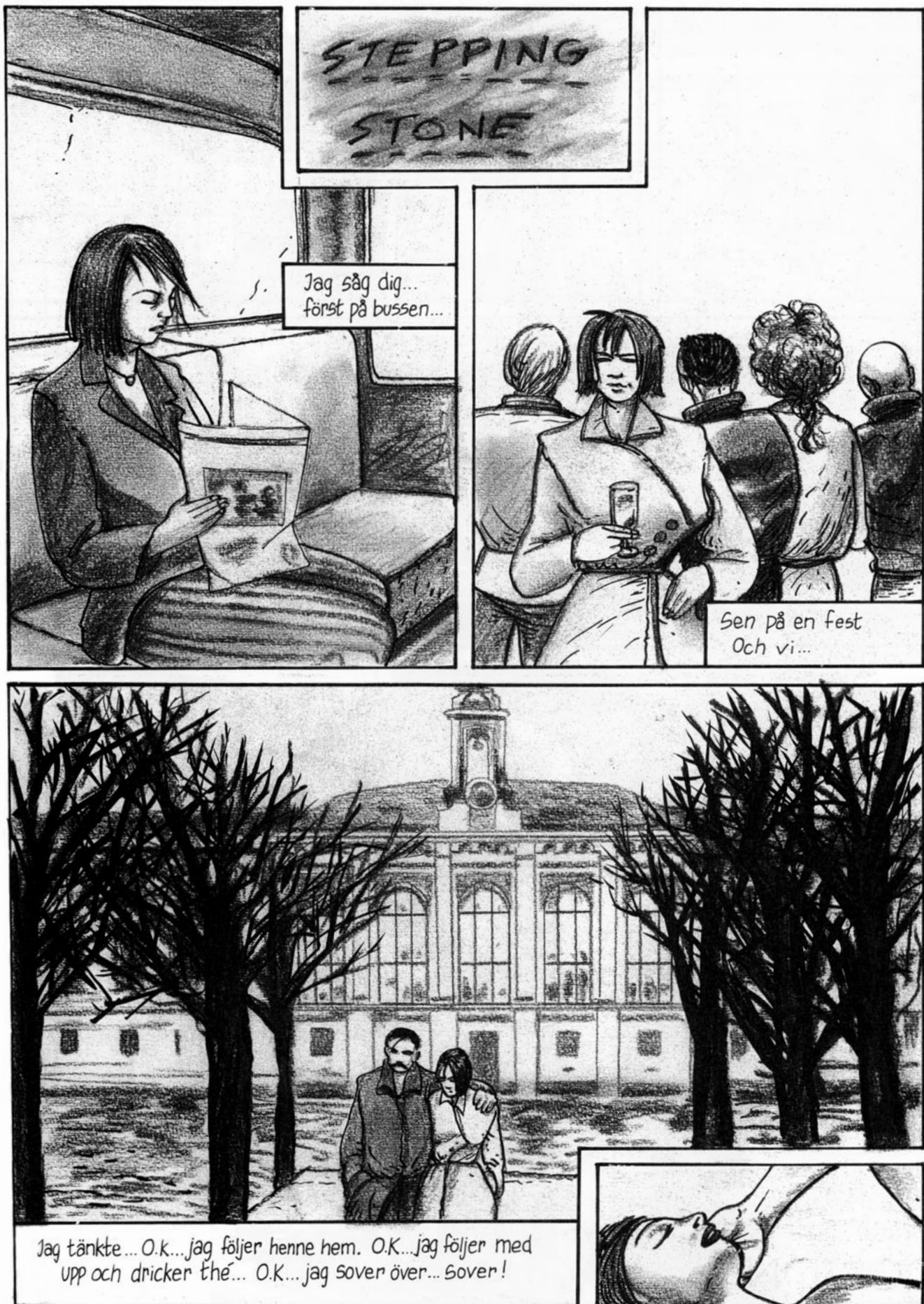
Den bra bilden, T-Centralen 1986.

FALSKA LIV

1

Oj oj... Vad många ölsorter det finns... här är massvis med öl som jag aldrig ens hört talas om... jag är ju ändå rätt intresserad... Mexikanskt... kinesiskt... oj... en hel hylla med Belgiskt öl! Här är ju trappistmunkarnas öl... Det finns tre öl som bryggs av de Belgiska trappistmunkarna. ölet får en speciell jästsmak. "Orval" fanns i Systembolagets specialbutiker, men det togs bort, för det efterjäste i flaskorna. När jag och Gunilla var i Belgien drack jag massor av konstiga öl...

